

Idunat sõit töld Pranzenbadi linan trahteri ette, mes kutsutas "Saksa majjas." Sääl olli mo perremees karterin. Minna rutto töllast wälja küssima se numre pärra, mes temma kambre nummer olli. Minno juhhateti trahteri perrenaise mannu. Sääl ma nöudse omma perremehhe pärra. "Temma om haige," kostse perrenaine, "nink tohter ei lasse seddale mannu." — "Laske mul ommete temma usse taggan saista, seni kui tohter tullep," valsi ma hallusaste. Siis mul ütteldi wimate töötet: "Eila keskpäival kello 2 aigo (2. Julil) heit temma henge!" Ma satte schwä päle mahha nink jäiye kanges nink leletumas, seni kui ne sõnna mo rinnust wäljatüksewa: "Kos temma kolu lehha om?" — Nemma kostsewa: "Tedda ei osle ennamb siin!" — "Kallis Jummal," ütli minna, "kas siin om ka meie ussu oppetajat? (Sell Pranzenbadi rahwas omma Paapsti usku) Seddamaid minti sääras oppetajat otoma, ent se olli nisamma wõeras kui minnagi, sisli lahcheda näoga mees, le minno eest hooli kand nink ütte kammert küsse mulle karteris. Ent sedda es tahha nemma mulle anda nink ka muud midaake minnoga teggemist tetta, et mitte arwalikus es saas, et neide majjan reissija olli ärraskolu. Nemma ütliwa, et "kui se jut wäljakäüp, siis ei oisi reissija siin karterit, enge läwa muiale, nink se tullep meie trahterile kahjus." — Minna es mõista se päle midaake kostta nink küsse ennege, kes mo kaddonu perremest olli põetanu? Nemma tõlva ütte wanna emmanda nink sellega ma sõitse ütte külla, 2 wersta maad Pranzenbadist, kohhe nemma minno armsat kooljat oliivo ärrawinu. Minno juhhateti omma armsa abbilasa mannu, le wäikesen pu-kabbelin olli mahhapantu. Oh, kes jöowav sedda üleskonnelda, mes minno süddaa tundse, kui minna seddawisti omma falli abbilasaga piddi kolkosama!! Üts hawwakaibja mähk minno kigekallimbat kooljat maddala rami pääl jäätmeast wils-

latsest tekkist wälja. Walge linna olli ka veel koolja ümbre mässtü; sedda es lässe ma hawwakaibjal omma käega puttu. Minna eesti tömbsi linna valge päält mahha. Se armas tutwo näggo paistse mulle waasta, ent minno süddaa tundse näust ärra, et ta murren olli lahfunu. Temma valge fui lummi, temma käelese ka; ent mele kottuse nink körwa nink kulla tagguse olliwa kük mustja sinnitse. Neid kottusid olli surma engel omma käega putnu! Minna pühkse werd temma hulete päält ärra, anni temma otsale nink lässile suud nink valsi silmaveega Jummalat, et ma sedda riisti suttas kanda, mes temma mulle olli pälepandnu. Koggemata tulsiwa ne Makele sõnna mo suust wälja: "oh latse, tulge kaege omma oppetajat!" Ent sääl es olle hengeli, ütteainustike loma, le tedda kallis veise, kui minna ütsinda, minna nörk ja röhhutu innemine, temma waene pärrato läst! Minna wötti nüüd selle wannamoriga küllan karterit tallomehhe majjan nink lässiti kabbelin küünlid pallama panna nink seni koolja man walwada, kui first walmis saas. Kooljal olliwa temma kigeparremba reiwa selga pantu. Kessö ajjal koppuseti usse päle, first saisi usse een nink hawwas kaibja tulli mo wote ette mulle fulutama, et linan jälle üts wõeras olli kolu, sedda piddi sääduse pärra kessö ajjal kabbeli päle wima, kos ennege üttele kooljale assent om. Sepärrast olliwa nemma firstoga ruttanu nink valsiwa minno, omma armsat koolhat eest ärrakassida, et tõisele rumi saas. Minna olli nörk nink haige, es jöowva ülestöusta! Ma anni hawwakaibjale rahha nink valsi tedda, kooljat firsto panna nink sedda kabbeli seina nale mahhutada, et wõherale kooljale rami pääl ka veel assent jääs. Sedda ta toot tetta nink läts ärra. Minno silmi päle es tulle ennamb unni, ent ülestulla es jöowva ma ka. Tõisel hommungul lätsi ma tallowanfrega kabbeli päle nink lastsi üts laud nink paar tole sinna wia.